

Et farvel

af Pernille Nielsen

"Hvad har jeg gjort?! Revet far og søn fra hinanden ... og hvorfor?!"

Klokken var halv et, og hun kunne ikke falde i søvn. Alt i hende var et stort, skrigende kaos, der ikke ville falde til ro. Hun havde kun været her i små to timer og havde allerede flere gange fortrudt, hvad hun havde gjort. Han havde grædt, da hun gik.

"Jeg elsker dig."

Ordene og synet af hans tårevædede øjne blev ved med at presse sig på og blandede sig med bevidstheden om, hvorfor hun var der.

Hun havde taget forlovelsesringen af og den flotte guldrosehalskæde, som hun havde fået, mens alt endnu var nyt og godt imellem dem. Det føltes, som om hjertet var ved at sprænges, da hun lagde smykkerne på bordet foran sig og mindedes, da hun havde fået dem; det var ikke længe efter, de havde mødt hinanden, at han var dukket op på hendes arbejdsplads og havde overrakt hende en lille fin gaveæske. Næsten alle de andre piger på kontoret havde på skift været gravide, så nu troede de selvfølgelig, at det var hendes tur. Inden i æsken lå den smukkeste, lille guldrose på en guldkæde. Forlovelsesringene havde de købt i London på den eneste egentlige ferie, de havde holdt sammen i løbet af de fem år, de boede sammen.

Nu lå de der ... hun kunne mærke en klump presse sig på, og endnu en gang fik tårene frit løb, mens

hun pressede hovedet ned i puden for ikke at vække drengen.

Drengen havde været hendes sidste forsøg på at gøre alt godt imellem dem igen. En frygtelig begrundelse for at blive mor, men nu var han her, og hun elskede ham over alt på jorden og ville beskytte ham mod alverdens ondskab. Hun rejste sig og gik hen til liftten, hvor han lå og sov. Hvor var han vidunderlig, og nu havde han ingen far, fordi hun ... hans mor, havde fået nok. Selvfølgelig var Claus stadig drengens far, det kunne ingen lave om på, men hun kunne bare slet ikke holde ud at tænke på, at hendes lille søn aldrig ville få lov at opleve at bo sammen med begge sine forældre. Måske var hun fejl, måske havde hun taget fejl, måske var det alligevel vigtigst at holde sammen på familien på trods af alt. Hun var så frygtelig træt og forvirret.

Den lille dreng klynkede i søvne, så hun satte sig ved siden af liftten og aede hans fine hår – så sød han var. Hun kiggede sig omkring i det værelse, hun havde fået tildelt, da hun kom, og en pige, der hed Lise, havde vist hende, hvor hun skulle være. Det var på størrelse med hendes barndomsværelse. Lige inden for døren i det ene hjørne var et lille skrivebord med et par små skuffer og et par hylder foran. Ved siden af stod en briks med lysegrønt betræk på madras og hyn-der. Da hun kom, var der lagt en dyne og en pude i den ene ende af briksen med tilhørende rent, hvidt sengetøj. I værelsets anden ende var der to lænestole med et lillebitte rundt sofabord imellem, hvorpå der stod en grøn plante i en hvid potte. Midt i rummet stod et aflangt sofabord, og langs den ene væg var en lille kommode placeret. Bag døren stod en stumtjener.

Hun havde redt sengen med det samme og placeret liften med den sovende dreng på sofa-bordet, så hun hele tiden kunne se ham. Resten af barnevognen stod vist i kælderen, og den smule sager, de havde haft med, lå fortsat i diverse poser i den ene lænestol.

Sikke noget rod hun havde lavet. Hun havde vendt op og ned på livet hos alle dem, hun holdt af, både sine forældre, sin søn og sin kære.., sin ex. Hun trak sine cowboybukser af og lagde dem på den tomme stol, så lagde hun sig på briksen og trak dynen op, så kun hovedet stak fri. Nu ville hun sove ... inden alting koksede totalt. Aldrig havde hun følt sig så alene, forvirret og dum. Dum, fordi hun nu havde sagt farvel til det eneste faste holdepunkt i sit liv de sidste fem år, hvor hun langsomt havde mistet kontakten til de få venner, hun havde haft og til sin familie, som hun selv havde lukket ude for at undgå ballade. Nu var hun helt alene med sin lille søn. Og hun skulle nok sørge for, at ingen gjorde ham ondt. Hvorfor var det endt sådan imellem dem? Hun havde aldrig været god nok til ham og havde da også været vidne til flere af hans temperamentsudbrud ... hvorfor var hun så fuld af tvivl og ked af at tage af sted fra ham ... hvorfor?!

"Go'nat, lille skat. Nu er der kun os to." Hun hviskede ordene så stille, hun kunne, så stak hun hånden op på bordet og fik fat i ringen, som hun nu lagde ind under hovedpuden. "Aldrig mer', aldrig mer' ..." Hun lukkede øjnene og faldt i søvn, mens tårerne endnu en gang piblede frem.

Da hun atter slog øjnene op, var det blevet morgen, og hun kunne høre, at der var kommet mere

liv i huset. Ja, selv hendes egen lille dreng lå og kiggede op i loftet og småsludrede.

"Go'morgen, skat, kom her hen til mor." Hun løftede ham op, gav ham et kys på kinden og lagde ham på sin dyne. "Du skal vist skiftes ... nu skal vi bare finde toilettet."

Hun skyndte sig at tage sine bukser på og fandt en ny ble frem. Så løftede hun ham op og stod stille et øjeblik for ligesom at tage mod til sig, før hun gik ud af sit værelse.

"Så gør jeg det!"

Hun åbnede døren og gik ud i tv-stuen, hvor der sad en lille dreng og så tegnefilm.

"Go'morgen!" Hun skyndte sig videre gennem en gang, hvor hendes eget overtøj hang mellem en masse andre vinterfrakker, og gulvet var fyldt med sko. På den anden side af gangen var et stort køkken med et spisebord i den ene ende. Der sad en dame med en cirka fem år gammel datter. De var ved at få morgenmad og snakkede med en anden dame, der straks rejste sig op og kom hen til hende.

"Go'dag. Mit navn er Hanne, jeg er en af de faste dagvagter. Var det jer, der flyttede ind i går aftes?"

"Ja. Vi kom klokken elleve, tror jeg nok. Mine forældre kørte os. Jeg hedder Gitte, og ham her hedder Thomas. Hvor er der et toilet, jeg kan låne?"

Hanne fulgte dem ud i gangen og pegede på en dør lige ved siden af stuedøren. "Værsgo!"

Gitte takkede og skyndte sig ind på toilettet for at skifte Thomas. Da de var færdige, gik de tilbage til køkkenet for at hilse på de andre og præsentere sig. Nu var der blevet fyldt op omkring spisebordet, og der var også en plads til hende og en høj stol til ham.

"Sæt dig ned!"

Hanne rejste sig og smilede til dem.

"I er i sikkerhed her."

Hun gik hen til en reol i det ene hjørne og tog et tykt uldent tæppe.

"Nu skal jeg hjælpe dig med at få drengen til at sidde rigtigt."

Så ventede hun, til Gitte havde sat ham til rette i stolen, og stuede så tæppet ned omkring ham, så han ikke kunne vælte.

"Kaffe eller te?"

Gitte satte sig ned og smilede rundt til de venlige ansigter omkring bordet.

Hun kunne slet ikke fatte, at hun var her. Alt var gået så stærkt i går, og nu sad hun her i et krisecenter for voldsramte kvinder. Det var slet ikke til at fatte.

Hun havde været på indkøb og ikke nået at få barnevognen ud af bilen, før han kom hjem fra arbejde. Hun vidste, at han ikke ville have, hun tog barnevognen med i bilen, så hun vidste også, at han ville blive rasende, når han så, hun havde trodset en af hans regler.

Der var da heller ikke gået mange minutter, før han opdagede det, og så havde hun oven i købet købt noget andet aftensmad, end de havde aftalt:

"Hvorfor har du haft barnevognen med?"

Hun havde efterhånden næsten fået en sjette sans, så hun kunne fornemme, hvornår det ville gå galt.

"Jeg gik en tur på gågaden"

"Så ku' du sgu da bare ha' taget bæreselen på i stedet for at ridse bilen. Hvorfor gør du sådan noget, når du ved, at jeg ikke vil ha' det ... er du så ikke bare for dum?"